

Cal destruir aquesta part intermèdia, fosca, de l'ànima que és una mala barreja d'aigua i de buf, per deixar-ne la part vegetativa directament exposada al buf igni que ve de dalt del cel.

Despullar-se de tot el que hi ha per damunt de la vida vegetativa. Denudar la vida vegetativa i girar-la violentament de cara a la llum celest. Destruir en l'ànima tot el que no està adherit a la matèria. Exposar a la llum celest, nua, la part de l'ànima que és gairebé matèria inert.

La perfecció que ens és proposada és la unió directa de l'esperit diví amb matèria inert. Una matèria inert que vegem com a pensant és una imatge perfecta de la perfecció.

Heus ací una justificació del que els hebreus anomenaven idolatria.

Una cosa que no tingui figura humana, però, val més que no una escultura; així, una pedra, pa, un astre.

Si ens representem un esperit lligat al sol, tenim una perfecta imatge de la perfecció.

És per això que aquest univers, fet de matèria inert, és bell. Més bell que no l'ésser humà més bell.

La inèrcia de la matèria respon a la justícia del pensament diví.

Un pensament humà pot habitar la carn. Però si un pensament habita matèria inert, només pot ser un pensament diví.

És per això que, si un home és transformat en ésser perfecte i el seu pensament reemplaçat pel pensament diví, la seva carn, sota les espècies de la carn viva, és esdevinguda en cert sentit cadàver.

Cal que l'home hagi mort i que el cadàver sigui animat novament per un buf vital vingut directament de dalt del cel.

Si Déu pot encarnar-se en un home ordinari en un cert moment de la seva vida, ¿per què no en una sement tancada en un cos de dona?

Les concepcions fundades en l'encarnació veuen la regeneració espiritual com una possessió de l'home per Déu. Això implica ruptura de continuïtat. Les altres concepcions no superen el nivell de l'obligació, de la llei.

Una divinitat al nivell de l'obligació és la societat transformada en ídol. És per això que el protestantisme, on la moral és en primer pla, es degrada irresistiblement en religió nacional. La moral hi és en primer pla perquè la noció de sagrament s'hi ha afeblit.

La Reforma va afeblir la noció de sagrament perquè els sagraments havien estat objecte d'una usurpació. Quan una societat s'empara del monopoli dels sagraments i els acorda amb condicions, hi ha usurpació.

Crist va rebutjar la temptació del diable, que li oferia els reialmes d'aquest món. Però la seva esposa, l'Església, hi ha sucumbit. ¿Les portes de l'infern no han prevalgut contra ella?

Però el text de l'Evangeli, el *pater* i els sagraments conserven la seva eficàcia redemptora. Tan sols en aquest sentit, l'infern no ha prevalgut.

La paraula de Crist no garanteix res més, i en particular no garanteix gens la perpetuïtat del cristianisme.

(Si el cristianisme desapareixia, ¿seria seguit d'aquí uns segles d'una altra religió procedent d'una nova encarnació?)

Avui, per a un fill de pares jueus o ateu, ser batejat constitueix una adhesió a un grup social que és l'Església, com treure's el carnet d'un partit constitueix una adhesió a aquest partit.

Hi ha usurpació. L'esposa de Crist s'ha conduït a la manera de Clitemnestra. Esposa usurpadora i adúltera.

(Pel que fa a Clitemnestra, i a Orestes sostret a la massacre i amagat en país estranger, un tema torna pertot, i és el del Déu infant fugitiu, exilat, amagat, criat en secret. Zeus, Dionisos, Crist... Això significa, entre d'altres, el secret profund que ha d'envoltar, fins i tot de cara a la mateixa consciència, el creixement del germen d'amor sobrenatural dipositat en l'ànima)

La paràbola del sembrador indica que Déu escampa contínuament la seva gràcia de manera absolutament igual damunt de tots; la paràbola dels obrers de l'onzena hora indica que Déu acorda una recompensa absolutament igual a tots els qui responen a la seva crida consagrant el cos a obeir-lo. Després d'això, ¿com gosem imaginar desigualtat en matèria espiritual? En constatem, aquí baix; però la causa l'hem d'atribuir als homes, i Déu l'esborra en els qui amaga en ell.

Déu és concebut com a essent causa indirectament de tot, però directament només de l'espiritual pur. Així, segons la causalitat indirecta, és totpoderós; però aquesta omnipotència es defineix com una abdicació voluntària a favor de la necessitat. Segons la causalitat directa, el poder de Déu aquí baix és un infinitament petit.

Tot el que és bé pur és ordenat per Déu. Tot el que es produeix, sense cap mena de distinció, és permès, és a dir, consentit per Déu. Però aquest consentiment és una abdicació. No és pas, doncs, l'exercici de cap reialesa.

"La vostra reialesa", el bé pur. "Vingui a nosaltres el vostre regne", que el mal desaparegui –i per consegüent la creació. És la fi del món, el que és demanat en aquesta demanda.

"Faci's la vostra voluntat"; la vostra voluntat és abdicar en favor de la necessitat. És l'existència del món, el que és consentit en aquesta demanda.

Vingui la vostra reialesa. Tanmateix, però, com que fins aquí no volem regnar, faci's la vostra voluntat.

Demanem la desaparició de l'univers i consentim a la seva presència.

Més lluny, demanem perdó a Déu per existir i li perdonem de fer-nos existir.

Consentim a existir, però alhora demanem de ser preservats del mal i, per consegüent, de l'existència.

Sigui santificat el vostre nom.

Déu ha posat el cel entre ell i nosaltres per amagar-se; d'ell, només ens en lliura una cosa, el nom. Aquest nom ens és verament lliurat. Podem fer-ne el que vulguem. Podem enganxar-lo com una etiqueta damunt qualsevol cosa creada. El profanem, llavors, i perd la virtut. Només la té si és pronunciat sense cap representació.

La creació és la paraula que Déu ens diu; és també el nom de Déu. La relació, que és la Saviesa divina, és el nom de Déu.

Un home perfecte és el nom de Déu. (Microcosmos). La seva manera de ser santificat és ser maleït penjat en creu.

La noció mateixa de Microcosmos implica l'Encarnació. Un ésser humà que té per ànima l'Ànima del Món.

En l'ordre de la matèria, coses que no tinguin cap diferència entre elles poden ser altres. Per exemple, podem concebre, en abstracte, dos rocs idèntics.

Però, en l'ordre del bé, el que és idèntic és u. Dues coses són dues solament si difereixen en res.

En conseqüència, un home perfecte és Déu.

Però en l'ordre del bé només hi ha baixada, no pas pujada. Déu ha baixat a habitar en aquest home.

Només podem afavorir-la, aquesta operació, per una tècnica semblant a la màgia per simpatia. Els bruixots australians vessen aigua a terra per fer venir la pluja. Igualment, nosaltres podem davallar per fer venir Déu a davallar en nosaltres. És això, la virtut d'humilitat.

Els moviments de baixada són els únics que tenim en poder nostre. Els moviments de pujada són imaginaris.

Tots els misteris concernint Déu s'aclareixen amb la distinció entre l'ordre del bé i l'ordre de l'existència.

Nosaltres tenim un xic de poder. Abdicant-ne, consentint a tot, esdevenim omnipotents. Car llavors res no es pot produir que no tingui el nostre assentiment.

¿És aquest el sentit amagat de la frase "Tot és possible a qui té la fe"?

El lligam establert a l'Evangeli entre la fe i poders particulars (guarir, fer assecar-se una figuera) és un pensament tan groller que pres literalment és intolerable. Almenys m'ho sembla.

Déu ha abdicat de la seva omnipotència divina i s'ha buidat. Abdicant del nostre petit poder humà esdevenim, en buit, iguals a Déu.

El Verb diví era igual a Déu en divinitat. Es va buidar i va esdevenir esclau. Nosaltres podem esdevenir iguals al Verb diví en buit i en esclavatge.

"Ningú no va al Pare sinó per mi", és a dir, la humilitat és l'únic camí.

L'Encarnació només és una figura de la Creació. Déu ha abdicat donant-nos l'existència. Nosaltres abdiquem i esdevenim així semblants a Déu, en refusar-la.

És en l'abdicació, i per ella, que som transportats en Déu.

Déu ens ha creat a imatge seva, és a dir, ens ha donat el poder d'abdicar a favor seu, així com ell ha abdicat a favor nostre.

La virtut d'humilitat és incompatible amb el sentiment de pertinença a un grup social escollit per Déu, sigui nació (hebreus, romans, alemanys, etc.) o Església.

¿Com sostreure els sacraments a una organització social? ¿Matant el drac que guarda el tresor?

La noció de virtut incondicional dels sacraments és perfectament bella. Però el refús d'un sacrament no hauria de ser mai possible.

Distribuir els sacraments de tal manera que ningú no pugui tenir motius per a apartar-se'n, fora de per odi o por del bé. És lluny de ser-ne el cas. Avui, se'n poden tenir, de motius legítims per a apartar-se'n. Això és escandalós.

Si el Pare celestial envia la llum i l'aigua tant a bons com a dolents, certs sacraments han de ser distribuïts sense discriminació de cap mena.

Només l'ordenació, que implica una responsabilitat, suposa una discriminació.

L'Església s'esforça a fer del Paradís un mitjà de xantatge i a condemnar tothom qui no la tingui per infal·lible.

Només se santificarà si abdica privant-se del poder de refusar els sacraments.

Fins i tot l'absolució ha de ser acordada a tothom qui la demani, però advertint-lo que si la rep sense verdader penediment es transformarà en la seva condemna, i encoratjant-lo a sol·licitar la imposició d'una pena susceptible de fer entrar el penediment a l'ànima com un clau. Després de l'advertiment, però, fer el que vulgui.

Acordar tot el que es demani. És aquesta facilitat, el que fóra més acostat a fer sentir a les ànimes una por sagrada.

Exercir autoritat espiritual només quan s'hagi demanat una direcció espiritual; llavors, però, exercir-la severament. Encoratjar la gent a sol·licitar una direcció.

Però que no hi hagi mai cap element de coerció social. Que tota obediència sigui lliurement consentida.

Crist ha expressament prohibit als seus la recerca de l'autoritat i del poder. La seva Assemblea (Església) no hauria pas de ser, doncs, una societat.

Quan un és sol, tancat a la cambra, el Pare que habita en el secret el sent. Quan són dos o tres, reunits en nom de Crist, hi és, Ell. Aparentment, cal ser no més de tres.

Un infant que sota els ulls de la mare es rebel·la i desobeeix, comet imprudències perquè la presència de la mare li sembla una garantia contra totes les males conseqüències; si n'és lluny, de la mare, en té por, de la seva llibertat.

Així, els fidels a qui sempre s'acordaria, en matèria espiritual, tot el que demanessin, començarien a témer i a cercar refugi en Déu.

En fer que la comunió sigui condicional, s'elimina el terror, la majestat que ha d'envoltar aquest misteri. Moisès havia alçat el serpent d'aram; tothom qui havia estat mossegat podia mirar-lo.

És per manca de fe que s'han envoltat els sagraments de condicions.

Això canviarà, o el cristianisme morirà.

De tota manera, cal una nova religió. O un cristianisme modificat fins al punt d'haver esdevingut altre; o una altra cosa.

Notes del traductor:

(1)

--Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

--**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duïen inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

--**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

--El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

--El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

--Aquest escrit és un dels que conformen els **Quaderns d'Amèrica**.